

เทศน์อบรมฆราวาส ณ วัดป่าบ้านตาด
เมื่อวันที่ ๑๔ มิถุนายน พุทธศักราช ๒๕๕๐

พระสารีบุตรเป็นพระกตัญญู

ก่อนจึงหัน

พระเท่าไร (๓๐ พอดีครับผม) ๓๐ เราไม่ได้ไปภูวณานแล้ว ไม่เข้าร่วมปีแล้ว เหมอ คือธรรมดาเราจะไปวัดนั้นไปวัดนี้ไปเรื่อย ไปดูสภาพของวัด ดูความเป็นอยู่ของ พระ ทุกสิ่งทุกอย่างของพระ ดูหมด ภูวณานี้ไม่ได้ไปนานแล้ว แต่สำหรับอาหารนี้ส่งเป็น ประจำทุกเดือนๆ มาได้ ๒๐ กว่าปีแล้ว เรียกว่าวัดภูวณานี้วัดป่าบ้านตาดเลี้ยงทั้งหมด เลย ใครจะมาไม่มาก็แล้วแต่เขา เราไปสอบถามดู คือแถวนั้นมันจะมีเป็นก๊กๆ ถ้า ธรรมดาของคนที่จะมองดูข้างนอกข้างในมองไกลมองใกล้แล้วก็จะคิด พุดง่าย ๆ ว่า อย่างนั้น ถ้าไม่มองอะไรเลยก็แสดงว่าไม่คิด กินเร็วยิ่งกว่าสัตว์ ได้กินเต็มพุงแล้วก็เอา ข้างหน้าข้างหลังไม่สนใจเลย ถ้าเป็นอย่างนั้นแล้วไม่เป็นท่าแหละ

นี่เราก้ไปสืบถามดู มันเป็นจุด จุดอำเภอนั้นละสำคัญ อำเภอนั้นๆ แล้วตำบลๆ เราถามว่า ที่เป็นจุดๆ อย่างนี้มีที่อำเภอแถวนี่ แล้วเขาเคยคิดรวมหัวกันได้สิ่งของ ไทยทานมารวมกัน จะมากจะน้อยก็ตาม แต่เป็นความพร้อมเพรียงสามัคคีที่เขา ร่วม เป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกัน ยกมาถวายพระในวัดนี้เห็นไหมมีไหม ถาม ไม่มี นั่นเห็นแล้วนะ ใจดำมาก ไม่มี บอก โห ธรรมไปตรงไหนๆ ส่วนทางดีมักจะว่าไม่ดีๆ เราสลดสังเวชนะ มันเหมือนหนอนมนุษย์เรานี้

พระพุทธเจ้าเป็นศาสดาองค์เอกมาสอน ลากหนอนขึ้นจากส้วมจากถ่าน มันไม่ ยอมขึ้น ดูซิ มันอดสลดสังเวชไม่ได้ จากนั้นเราก้สรูป พระท่านก็ปฏิบัติอย่างนั้นอยู่แล้ว ใครจะมาไม่มาก็ตาม ของในเดือนหนึ่งๆ นี้เราจัดส่งให้เพียงพอแล้ว นอกจากนั้นยัง แบ่งไปสถานที่นั้นที่นี้ จะว่าวัดก็ไม่ใช่ คือพระท่านมาอยู่เป็นหย่อมแห่งละสององค์บ้าง สามองค์บ้างแถวภูวณ ท่านต้องการให้ท่านมาเอา เอาตาปะขาว เอาเณร ญาติโยมมา ให้ ท่านไป ถ้าบกร่องผมจะมาส่งตลอดไปเลย เราสั่งไว้เป็นประจำ ท่านก็ทำอย่างนั้น เรื่อยมา

สำหรับวัดภูวณานี้เราบอกขาดตัวเลย ใครจะมาไม่มาก็ตามให้ตั้งหน้าตั้งตาภาวนา เรื่องการอยู่การกินไม่สำคัญยิ่งกว่าความมุ่งมันต่อมรรคผลนิพพาน อันนี้สำคัญมาก ให้ เน้นหนักจุดนั้น อันนี้วันหนึ่งๆ กินไปนิดหนึ่งพอๆ อย่าไปคิดเป็นอารมณ์กับมันในสิ่ง เหล่านี้ให้มากยิ่งขึ้นกว่ามรรคผลนิพพานเพื่อความพ้นทุกข์ เอาตรงนี้ จึงไม่ให้ไปเป็นกังวล เราก้จัดให้เพียงพอ เราเป็นคนจัดเอง ไม่ใช่คุยว่าฉันเถอะนะ คือความรอบคอบขอบเขต

ทุกอย่างเราจะคิดหมดเลยก่อนจะส่งออกไปๆ เดียวนี้ก็เป็นประจำ พอวันที่ ๒๖-๒๗ แล้วไป ๒๖-๒๗ แต่ละเดือนๆ แล้วไป ให้พอไม่ให้บกพร่องเลย

อาหารที่เป็นพื้นที่ควรจะให้พอก็คือข้าวสาร น้ำตาล เครื่องกระป๋อง อาหารสิ้นอาหารยาวให้เป็นพื้นที่ตลอดเลย ให้ท่านได้บำเพ็ญภavanaด้วยความสะดวก ที่จัดให้ก็คือเราผ่านมาก่อนหมดแล้ว รู้แง่หนักเบาของการปฏิบัติสำหรับพระกรรมฐานอย่างเรียบร้อยแล้ว การจัดของเรานำไปถวายพระจึงไม่ผิด บอกงั้นเลย เพราะเราผ่านมาแล้วทั้งนั้น ใครมีความหนักแน่นในธรรมแล้ว ผู้นั้นจะพ้นจากทุกข์ได้รวดเร็ว ถ้าหนักแน่นในอาหารการกินอย่างนี้ใช้ไม่ได้นะ เลอะเทอะ เดียวก็เป็นหมูขึ้นเขียง ขึ้นเขียงแล้วไม่ลง ถ้าหอมกระเทียมยังหั่นไม่เสร็จ หมูยังไม่ลงเขียง

นี่พูดถึงเรื่องภูว ไม่ได้ไปนานแล้วเรา ท่านอุทัยท่านก็ไปอยู่ประจำที่เขาใหญ่ไปแล้ว มีพระที่เคยอยู่รองท่าน พระองค์นี้ก็ดี ชื่อเสถียรหรืออะไร ให้องค์นี้อยู่ ไปเราก็ถามท่านอุทัยด้วย เป็นยังไงท่านเสถียรไว้ใจได้ไหม ได้ วังนั้น ก็ท่านองค์นั้นแหละอยู่แทนภูว ท่านอุทัยก็ไปอยู่ทางโน้น ที่เขาใหญ่ ปากช่อง แลวนั้น พระกรรมฐานที่ตั้งใจปฏิบัติเอาจริงเอาจังดูไม่ค่อยมีนะ เพราะฉะนั้นเราเมื่อเขามาถวายที่แล้วจึงเรียกท่านอุทัยมาปรึกษาหารือท่านก็พอใจ ก็เลยให้ท่านรับภาระ สถานที่ท่านอยู่เวลานี้เขาถวายเรา ดูเหมือน ๗๐ ไร่ นะ

ก่อนที่จะรับที่เขาที่ถวายแต่ละแห่งๆ ไม่ใช่รับสุมสี่สุมห้า นะ รับต้องรับผิดชอบทุกอย่างด้วย ที่นี้หาตัวตั้งตัวตีก็พอดีได้ท่านอุทัย ท่านก็พอใจรับให้ นั่นละเราถึงได้ตั้งขึ้นมา เนื้อที่ ๗๐ ไร่ กว้างพอประมาณ ที่นั่นห่างหน่อยสำหรับเป็นภาคปฏิบัติ พระปฏิบัติจริงๆ มีน้อยมากแลวนั้น เลยให้ท่านอุทัยไปอยู่ที่นี่ เพราะเราผ่านไปผ่านมาเราไปเราก็ไปแวะดูสภาพ อะไรบกพร่องยังงี้ๆ ก็เตือนก็บอกไป

เราไม่ค่อยได้รับง่ายๆ นะเขามาถวายที่ ต้องพิจารณาเรียบร้อย เช่นอย่างวัดปทุมธานี หลวงปู่เจี๊ยะ เรานิมนต์อาจารย์เจี๊ยะมานะ อาจารย์เจี๊ยะรับให้แล้วเราถึงรับที่ที่เขาถวาย นั่นละอาจารย์เจี๊ยะจึงอยู่ วัดเสือกก็เหมือนกัน ที่เรารับตรงไหนก็ต้องรับเป็นเครื่องประกันตายใจในวัดนั้นได้ก่อนเราถึงจะรับ ทางโน้นก็มีเท่านั้นละ ส่วนปราจีนยังไม่รับ อำเภอสรีมหาโพธิ วัดท่านป้าง อำเภอกองท่านป้าง เขาถวายที่เรา ให้เราพิจารณาเสียก่อนนะ ที่วัดป่าบ้านตาดมีพระองค์หนึ่งชื่อท่านป้าง อยู่อำเภอสรีมหาโพธิ ให้ไปพิจารณากับท่านเสียก่อน ตกลงกันแล้วจะบอกที่หลังเราว่า เดียวนี้ยังไม่ได้ออกเลย อยู่ในเขตอำเภอสรีมหาโพธิ รู้สึกว่าจะอยู่ใกล้กับบ้านเกิดของท่านป้าง รักษาได้ง่ายเราว่าจ้าง ให้พร

หลังจันทน์

เมื่อวานไปจนกระทั่งถึงชัยภูมิ เลยชัยภูมิไปอำเภอต่างๆ อีก พวกน้ำท่าพอกๆ กัน โห น่าสงสาร ตกกล้าก็ถูไถกันไป เอาอาหารไปส่งโรงพยาบาล ใกล้เคียงนะ จากตัวจังหวัดพุ่งไปทางตะวันตกตั้ง ๓๐ กว่ากิโล เราไปโรงพยาบาลเมื่อวานซื้อหนองบัวระเหว เขตชัยภูมิ ดูเหมือนจะทุกอำเภอละมังโรงพยาบาลก็มาเอาที่นี่ เอาจากนี้ไป เมื่อสองวันนี้ก็ทางบ้านเขว้า อยู่ใกล้ๆ กันกับหนองบัวระเหวเขามาเอาไป เราเลยเตลิดจากบ้านเขว้า ไปหนองบัวระเหว ไม่นั่งตั้งใจว่าจะไปบ้านเขว้าเมื่อวาน พอตีพระบอกว่าเมื่อสองวันนี้เขามาเอาไปแล้ว เลยเตลิดไปหนองบัวระเหว บ้านเขว้าเลยผ่าน

บางที่โรงพยาบาลต่างๆ ก็มาเอา ก่อนจะไปเราต้องอ่านดูบัญชี โรงไหนไปวันที่เท่าไรๆ เราจดไว้หมดนะ คือไม่ให้กระชั้นชิดจนเกินไป ไปแต่ละโรงๆ นี้พอประมาณ กำหนดเดือนหนึ่งโรงหนึ่ง เดือนหนึ่งเข้าโรงหนึ่ง คือไปโรงพยาบาลไหนมาแล้วเราต้องจดไว้ๆ ที่นี้จะไปโรงพยาบาลไหนเราก็ดูแคตตาล็อก ถ้าลงวันไหนห่างก็ไปๆ คำว่าห่างก็นับตั้งแต่เดือนหนึ่งไป ห่าง คือจะอยู่ในเขตหนึ่งเดือน เราไปส่งโรงนั้นโรงนี้ โรงนี้ประมาณหนึ่งเดือนไปๆ ถ้าย่นกว่านั้นไม่ค่อยไป ถือเอาเดือนหนึ่งเป็นที่ตั้ง หรือเดือนกว่าบ้างเล็กน้อย

น้ำท่าพอกๆ กัน เรามันเที่ยวไกลมักจะเห็นได้กว้างขวาง แถบชัยภูมินี้ก็เลยเขตตัวจังหวัดไปเป็นอำเภอต่างๆ ก็ยังไม่มีน้ำ ถือต้นกล้าก็ถูไถไปอย่างนั้นมาจนกระทั่งมัธูจา ขอนแก่น อุดร พอกๆ กัน ไปทางตะวันออก สกลนคร นครพนมมาบ้านแพง พอกๆ กัน ปีนี้รู้สึกถึงความแห้งแล้งกว้างขวางมาก ก็มีปีนี้ละเด่นมากเรื่องความแห้งแล้งกว้างขวางมากเสียด้วย

นี่เราก็ยังจะจัดอะไรไปทางนั้น ขาดแคลนมากทางภาคเหนือ อาหาร เราจะเรียกเนรมิตตามดูตรงไหนบกพร่องมากน้อยเพียงไร เราก็จะจัดใส่รถสิบล้อๆ ไปเลย ขนไปจากทางอุดร รถสิบล้อๆ ไปวางลงเป็นจุดๆ หัวหน้าเขาจะปฏิบัติเอง เพราะเขาทราบเรื่องราวนี้ได้ดี เขาเป็นหัวหน้าเป็นผู้จัด ตกไปทางไหนๆ เขาจะจัดการเฉลี่ยถึงกันหมด บรรดาพวกยากจน เราถึงใจเราอย่างนี้ คืออะไรได้มากได้น้อยขอให้เสมอ ไม่กระเทือนใจ ถ้านั้นได้มากนี้ก็มากมากด้วยความโลภ ผู้ที่ได้น้อยๆ นี้กระเทือนใจตลอดนะเรา มีมากมีน้อยขอให้เสมอ เสมอนี้สำคัญมากไม่ลำเอียง ไม่เอียงหน้าเอียงหลัง ทุกข์ไปด้วยกัน มีไปด้วยกัน เป็นด้วยกันตายด้วยกัน พอใจเรา

นี่เราจะเรียกเนรมิตตามเสียก่อนรายละเอียดไปทางเหนือ คือทางจังหวัด เชียงใหม่ เป็นจังหวัดใดบ้างแถวนั้น ทางนี้จะติดต่อถามไปทางหัวหน้าเขา ควรจะหนักไปทางไหน ทราบเรียบร้อยแล้วเราจัดเราสั่งเอง ทางแม่ฮ่องสอนก็ไปหนหนึ่งมาแล้ว

นั่นให้มากพอสมควร ทางเชียงใหม่ยังไม่ได้มาก จึงไม่สนิทใจ ช้องๆ อยู่ในใจ จะให้ไปถามทางเชียงใหม่เสียก่อน พอทราบแล้วก็บรรทุกใส่รถทางอุดรไปเลย

วันนี้ก็จะไม่อยู่ ไปสงเคราะห์โรงพยาบาลส่วนมาก ไปสงเคราะห์โรงพยาบาล เสาร์อาทิตย์มักจะไปตามวัด ไปให้ทั้งนั้นแหละ ไปถวายพระวัดนั้นวัดนี้ จันทรถึงศุกร์ ไปตามโรงพยาบาล ของที่เอาไปโรงพยาบาลให้เสมอ ฟังซิ ไม่ให้เอนให้เอียง ให้เสมอ ถ้าสมมุติว่าให้เพิ่มก็ให้เพิ่มเสมอ คือเรามีสองจุด จุดธรรมดาให้ทั่วๆ ไปก็ให้เสมอกันหมด จุดให้เพิ่มก็เพิ่มให้เสมอกันหมด จุดที่ควรเพิ่มให้ก็เช่นอุบล ยโสธร โคราช อุดรดิตถ์ เขตนี้ออกไปๆ ให้พิเศษ จากนี้เข้ามาๆ ก็ให้ธรรมดา ทั้งสองนี้ให้เสมอกันหมด คือพวกที่เพิ่มก็ให้เพิ่มเสมอกัน พวกที่ให้ธรรมดาก็ให้เสมอกัน เราให้มาเป็นประจำ

พอพูดถึงเรื่องให้อาหาร จิตมันแว็บไป คือมันมาแว็บอยู่เรื่อยจะเป็นอะไรก็ไม่ทราบ ฟุ้งออกจากหนองผือนาใน คือย้อนกลับมาจำพรรษาให้เขาได้รับความอบอุ่น หลังจากพ่อแม่ครูจารย์มั่นเรามาธรรมาภาพไปแล้ว จะว่าวัดร้างก็ไม่น่าจะผิด มีหลวงตาแก่ ๒-๓ องค์อยู่นั้น ทั้งๆ ที่วัดหนองผือนี้เป็นตลาดพระเหลืองอร่ามตลอดมาก็ใช่ เมื่อธรรมาภาพไปแล้วกลายเป็นวัดร้างไปหนองผือ เราก็ลงจากวัดดอยธรรมเจดีย์มาพักอยู่ วัดสุทธาวาสสองคืน เพราะจวนเข้าพรรษาแล้ว ตัดสินใจว่าจะไปจำพรรษาที่อำเภอวาริชภูมิ เขาเรียกถ้าอะไรนะ เราเคยไปอยู่แล้วถ้านี้ คราวนี้จะไปจำพรรษาเลย

พอเราไปถึงนั้น โยมเขาอยู่ย่านกลางหนองผือนาใน นี้วาริชภูมิ แกอยู่ย่านกลางบ้านแกชื้อบ้านหนองกุง แกไปวัดนั่นเสมอทางหนองผือ แกขึ้นไปเล่าให้ฟังธรรมดา เราไม่พูดอะไรสักคำเลยนะกระเทือนหนัก ก็เราเตรียมเรียบร้อยแล้ว ออกจากวัดดอยธรรมเจดีย์ลงสุทธาวาสพักได้สองคืนก็ไปถึงวาริชภูมิ พอไปได้สองคืนเท่านั้นละมั้ง โยมคนนี้ แกก็ไปจากบ้านของแกซึ่งไปดูหนองผือแล้วค่อยมา แล้วได้ทราบข่าวว่าเรามาพักอยู่ถ้าที่วານี้ แกก็ตามไปเยี่ยม แกก็ไปแล้วสภาพบ้านหนองผือให้ฟัง พอมาเล่าให้ฟังนี้เราไม่พูดสักคำเดียวเลยนะ มันสะเทือนอย่างหนัก ไม่ได้พูดตอบรับแกสักคำหนึ่ง แกก็เล่าไปตามประสาของแก แกไม่ได้นึกว่าจะกระเทือนจิตใจเราถึงกับต้องย้อนกลับไปจำพรรษาหนองผือนะ

เพราะปลงใจแล้วจะมาจำพรรษาที่ถ้า เขาเรียกอะไร เราเคยไปพักอยู่ธรรมดาไปพัก แต่ยังไม่เคยไปจำพรรษา ปีนั้นกะว่าจะไปจำพรรษาที่นั่น พอดีแกเอาเรื่องวัดหนองผือไปเล่าให้ฟัง สลดใจอย่างหนักทีเดียว เพราะบ้านหนองหนองผือเรานี้แห่มมีคุณมากทีเดียวไม่ใช่ธรรมดา บ้านหนองผือ-นาใน สองบ้านนี้พากันแบกกันหามพระตั้งเท่าไร ไม่ใช่บ่อยนะ ท่านเหล่านี้เลี้ยงได้หมดเลย ไม่มีตลาดลาดเลาบ้านหนองผือ มี ๗๐

หลังคาเรือน พระนี้มีจำนวนเท่าไหนเลี้ยงได้หมดเลย นี่ก็ถึงใจเรา ฟีน้องทางบ้านหนอง
ผือนาในถึงใจตลอดมานะ

ที่นี้พอยมคนนี่ไปเล่าให้ฟังว่าเหมือนวัดร้าง ไม่มีพระเลย มีพระแก่ๆ อยู่สอง
องค์ว่างั้น ก็เป็นพระที่บ้านนั้นละบวช แล้วอยู่ที่นั่น สะเทือนใจอย่างหนัก ไม่พูดสักคำ
เลยนะ แกมาเล่าให้ฟังเราก็อึ้งธรรมดาเฉย แกก็ไม่รู้ว่าเราคิดยังไงนะ แกมาเล่าแล้วแก
ก็กลับไป ไม่บอกให้แกทราบเลยนะ เราฟังแล้วเราก็นิ่งเลย พอตื่นเช้ามาก็ ไปเพ็ง
เตรียมของ เตรียมของไปไหน ท่านเพ็งนิสัยพูดอย่างนั้น ไปหนองผือไปจำพรรษา
หนองผือ เข้า เป็นยังไงถึงจำพรรษาหนองผือ ก็เมื่อวานนี้โยมคนนี่แกมาเล่าให้ฟัง ท่าน
ก็นั่งอยู่ที่ท่านไม่ได้ฟังเธอ ผมฟังตลอด ได้ฟังเหมือนกัน นั่นแหละ เตรียมของเลย
เดินทางนะไม่มีรถแหละ เดินบุกป่ามา มากก็เข้าหนองผือ

มันมีสะพานข้ามทุ่งมานี้ ก็มีโยมผู้หญิงโยมแก่คนหนึ่งแกก็เป็นคนวัดคนวา
ประจำ แกทำอะไรอยู่ข้างๆ เราก็คงไปกับท่านเพ็งสององค์ เดินไปสะพาน พอมองเห็น ก็
เห็นกันอยู่ทุกวันนี้ นี่กลับมาอีกแล้วนะ จะมาให้เลี้ยงนะเราว่า เราพูดหยอก จะกลับมา
ให้เลี้ยงนะ เอ้อ ขึ้นเลยแกก็ดี แกพูดด้วยความดีใจ ผู้ตายก็ตายไปผู้ยังอยู่ก็ยังมีมาอยู่นะ
ผู้ตายก็คือพ่อแม่ครูจารย์มันตายไป ผู้ยังมีชีวิตอยู่ก็ยังมีมาอยู่นะแก้ว แกฟังเข้าอีก.ติด
เข้าอีก เราเลยไม่ลืมคำพูดของแก นั่นละไปจำพรรษาหนองผือปีนั้น เห็นคุณนะฟีน้อง
ทางหนองผือเรา แหมมีคุณมากนะ เป็นก็เป็นตายก็ตายไม่คิดถึงเรื่องอดเรื่องอยาก
เรื่องอะไรละ ไม่มีตลาด หากคู้ยเขี่ยชุดคั้นมาเลี้ยงพระได้หมด ๗๐ หลังคาเรือน พระ
มันน้อยเมื่อไร นี่เราก็อืม นี่ละเป็นเหตุให้เราย้อนกลับไปจำพรรษาหนองผืออีก เรา
ไม่ลืมนะ

เรื่องกตัญญูนี้รู้สึกว่าจะเด่นในจิตใจ เราไม่ได้คุยนะ หากเป็นอยู่ในจิต ผู้ใดที่มี
คุณต่อเรามากน้อยนี้มันจะเก็บไว้ลึกๆ ถึงเวลาแสดงออกก็แสดง ไม่แสดงออกก็ระลึก
ถึงอยู่ตลอดเวลา เป็นอย่างนั้น กตัญญู อันนี้ก็คือพระสารีบุตรเป็นตัวอย่างในครั้ง
พุทธกาล พระสารีบุตรเป็นพระกตัญญู มีพราหมณ์คนหนึ่งแกอยากจะทำบวช
พระพุทธาน์ก็รับสั่งหา รับสั่งหาคนดีนั่นแหละ ใครจะไปทราบเรื่องราวยิ่งกว่าศาสดา
องค์เอก มากก็แกไม่รู้จ๊กกับใครเลยแกมาที่นั่น แกอยากมาบวช พอแกมาแล้ว แกก็มา
เล่าเรื่องความมุ่งหมายอยากจะทำบวช พระพุทธาน์ก็เลยรับสั่ง ไหนเป็นยังไง

การรับสั่งไม่ใช่ท่านไม่ทราบนะ ท่านทราบท่านหาคนดี ว่าไง ท่านทำท่านนะ ใคร
รู้จ๊กกับโยมคนนี่ไหม เขาอยากจะทำบวช ใครจะพอดูแลเครื่องบริวารใช้สอยให้เขาได้บวช
บ้างไหม พระสารีบุตรเสนอมาทันที บอกว่าข้าพระองค์จะรับทั้งหมดว่างั้น คือโยมคนนี่
เวลาไปบิณฑบาตผ่านบ้านแกวันเดียนั้นละ แกเอาข้าวมาใส่บาตรให้ข้าพระองค์ ไม่ลืม

นะ ว่าจ้ะ นี่จะแสดงตอบแทนคุณแก จะรับแกเป็นเจ้าภาพบวชให้ นี่ละพระพุทธเจ้าหาคนดี พระสารีบุตรเสนอเข้ามาเลย เป็นคนกตัญญู ตกลงก็เอาโยมคนนี้บวชจนได้เพราะพระสารีบุตรนั้นละ นั่นละกตัญญูเป็นอย่างนั้น ให้พร

ที่เรากล่าวมานี้เรายกบ้านหนองผือขึ้นมา ฟัน้องทั้งหลายอย่าเข้าใจผิดไปนะว่าบ้านเหล่านั้นไม่มีบุญมีคุณต่อเรา มีด้วยกันทั้งนั้น แต่ที่เด่นกว่าเพื่อนจริงๆ ก็คือบ้านหนองผือ พระมีจำนวนเท่าไร ก็หลวงปู่มั่นทั้งองค์อยู่ที่นั่น พระทีละ ๕๐-๕๐ ไม่ขาดเลย ท่านเหล่านั้นเลี้ยงมาตลอด นี่ละมันเด่น จึงยกอันนี้ขึ้น ท่านเหล่านั้นก็มีบุญมีคุณ แต่ไม่จนตรอกเหมือนหนองผือ เพราะฉะนั้นเราจึงยกหนองผือขึ้น

รับชมและรับฟังพระธรรมเทศนาของหลวงตา ได้ที่

www.luangta.com หรือ www.luangta.or.th

และสถานีวิทยุเสียงธรรมเพื่อประชาชน *FM 103.25 MHz*

และเครือข่ายทั่วประเทศ